

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת נְשִׂיא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ח - חלק כ"ח

קונטרס 538

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הצדיקים והזהר

שסט

אחד האברכים שהשנים פעם קום יחד עם רבי יצחק איזיק, ראהו בוכה. האברך נחרד לנפשו. הוא היה בטוח שהוא אינו מרגיש בטוב, ושאלו לסבת בכיו.

ורבי איזיק בן חת 9 משיב: הייתי סבור שיצר הרע בטל ממני, אבל היום בבקר נוכחתי לראות שהוא עדין בקרבי .
מה ארע? - מתענין האברך.

והישיש החסיד עונה: כמדי בקר אני מתגבר כארי וקם ממטתי בעוד לילה, והנה היום בקש יצר הרע לעכבני.

והאברך עומד ומשתומם: הרי אתם כאן בבית המדרש, כדרךכם בקדש?

ורבי איזיק ממשיך לבכות: וכי לא די שיש לי יצר הרע, שבקש למנעני מלבוא לבית המדרש, האם הנך רוצה גם שאשמע לו? ..

מבהיל הרעיון לראות לאיזו דרגה מתנשאים בניו של מקום: יהודי בגיל כה מבגר בוכה ומתאונן, על מה? - על כך שיצר הרע נסה למנע אותו מלבוא לבית המדרש, למרות שבמצאיאות הוא נצח אותו והשכים לבוא כדרךכו ..
(ברכי נפשי פרשת וירא דף רס"ט)

האדמו"ר מסטראפקוב רבי יחזקאל שרגא ליפשיץ האלברשטאם

זצ"ל בעל "דברי יחזקאל שרגא", (נכד רבן של כל בני הגולה רבי חיים האלברשטאם מצאנז בעל דברי חיים זכותו יגן עלינו), נחד עם זאת שהיה גאון עצום בנגלה, היה גם גדול בתורת הנסתר, והיתה לו קביעות ללמד בחברותא עם הגאון הצדיק המקבל רבי אהרן סלאטקי זצוק"ל, מראשי ישיבת המקבלי שער השמים, שהיה מגיע לבית רבנו מדי לילה בשעה שלש לפנות בקר והיו לומדים בספרים הקדושים שמונת השערים לרבי חיים ויטאל שקבל מרבו האריז"ל, וכן שאר ספרי קבלה עד השעה שש. אז היה לו חברותא לחזר על הדברים עד השעה תשע, ואז היה הולך לתפלת שחרית. תקופה מסויימת למד קבלה עם האדמו"ר מזידיטשוב רבי נפתלי צבי לאבין זצ"ל - כן היה בא

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראלם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

בדברים בסתרי תורה עם מרן המקבל רבי יצחק פדורי זכותו יגן עלינו – ספרי הקבלה שהיו בביתו היו מלאים הגהות והערות – בימים הנוראים היה מתפלל בסדור הרש"ש והיה מכון הרבה פגונות.

(איש האמת, תולדותיו)

ח) הרב הקדוש רבי שלמה בנימין אשלג זצ"ל

בעת הדפסת פרוש הסלם על הזהר הקדוש שחבר הצדיק הקדוש רבי יהודה ליב הלוי אשלג זצ"ל, היה בנו הרב הקדוש רבי שלמה בנימין אשלג זצ"ל החליא המקשרת בין גדולי ישראל לאביו הקדוש, הן באסוף ההסכמות מהרבנים לפרושו המפלא על ספר הזהר, (מאת האדמו"ר רבי אברהם מרדכי אלטר מגור בעל אמרי אמת זצ"ל, ומאת האדמו"ר הרב הקדוש רבי אהרן קדש השם מבעלזא זי"ע, ומאת האדמו"ר רבי אליעזר הגר מויז'ן י בעל דמשק אליעזר זצ"ל, ומאת האדמו"ר רבי מרדכי רוקח מבילגורייא זצ"ל), והן בקשריו עם האדמו"רים לבית רוז'ין זצ"ל, אשר בבתיהם היה יוצא ונכנס.

שעורים רבים למד בקביעות עם צדיקי עולם. כך למד כמה שנים בחברותא עם רבי מרדכי רוקח מבילגורייא זצ"ל, ועם האדמו"ר רבי מאו'ז'רוב בעל ה"אש דת" זצ"ל, ועם האדמו"ר ממוז'ץ' י זצ"ל, כמו כן היתה לו חברותא עם האדמו"ר מאלכסנדר זצ"ל, ועם הרב הגאון רבי שר'ה דבל צקי שליט"א, ועם הרב הגאון רבי משה זאב פרידמן שליט"א, ועם הרב הגאון קבי יצח צ'ישינסקי שליט"א, ועם עוד רבים.

ט) רבי יעקב יוסף מסקווירא זכותו יגן עלינו היה מחזק את עצמו בימי המלחמה עם הזהר הקדוש

רבי יעקב יוסף מסקווירא זכותו יגן עלינו היה מקפיד לסיים את ספר ה"אור החיים" בכל שנה עד לקיום ההקפות בשמחת תורה. וידוע שהתבטא פעם: **שבעתות הקשים בימי מלחמת העולם היה מחזק את עצמו עם הזהר הקדוש והאור החיים הקדוש.**

(רבי יעקב יוסף מסקווירא זי"ע)

שהוא בינה, תשובה, ו' תשוב לה', שהיא מעשה בראשית, והיא ל"ב אלהים. וישתלם יהוה, ובה תהיה לכם מנוחה ונחת מהכל, ובה שבת וינפש.

ובה יקבל יה"ו, ומשום זה יוכלו - שלמות הכל. בה נברא כל העולם, ועליה עומדים שמים וארץ והים וכל הכריות שנבראו, שכתוב (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם. ואם היא מתרחק מהעולם אפלו רגע, הכל יחרב ויתבטל, ולא תהיה עמידה לעולם.

ה' זאת לא תלך מהגוף, ובו הוא עומד. וכשהיא תלך ממנו, הוא סם המות יבא וישרף עליו, שתקרא טמאה, נבלה, פסולה, מלאך המות, חשף, אפלה, ושורה על גוף האיש. ובאותו זמן נקרא האדם מת, וסוד הדבר - (יחזקאל יח) כי לא אהפץ במות המת נאם ה' אלהים והשיבו וחייו.

כ"ח מצוות עשה שהיו עתידות לשרות ברמ"ח איבריו, בלן מתאבלות עליו, וסוד הדבר - (ישעיה נב) דרכיו ראיתי ואפאהו וגו', ולאבליו. מה זה ולאבליו? אלו רמ"ח איברים שמתאבלים עליו, שהם דמות עליונה ששורה על ראשו, שבה שורה הויה. שכמו שיש דמות טובה על צדיק ומנהיגה אותו לכל מעשים טובים לזכותו לעולם הבא, כן יש דמות רעה על ראש הרשעים להנהיגם במעשים רעים, שירשו גיהנם. ומשום זה יש הכל ויש הכל. יש הכל טוב, שנאמר בו פי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם. ויש הכל רע, שנאמר בו גם זה הכל ורעות רוח.

ובא וראה, במעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. זהו שכתוב (שם א) הכרת פניהם ענתה בם. בדמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא אריה, או שור, או נשר, או אדם.

כוכן היראה והאהבה והתורה יתחזר יהו"ה דאיהו בינה תשובה, ו' תשוב לגבי ה', דאיהו עובדא דבראשית. ואיהי ל"ב אלהים. (דף קב"ב ע"א) וישתלים יהוה ובה זה לכוון גיחא מכלא, ובה שבת וינפש.

ובה התפליל יה"ו, ובגין דא ויכלו: שלימו דכלא. בה, אתברי כל עלמא, ועלה קיימין שמיא וארעא וימא וכל ברין דאתברון, דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם. ואם היא אתרחקת מעלמא אפילו רגעא, כלא אתחרב ואתבטל, ולא הוי קיימא בעלמא.

האי ה' לא תיזיל מגופא, ובה קיימא וכד היא תיזיל מיניה, הוא סם המות תיתי ותשרי עליה, דתתקרי טומאה, נבלה, פסולה, מלאך המות, חשף, אפלה, ושריא על גופא דבר נש. ובההוא זמנא אתקרי בר נש מת. ורזא דמלה, (יחזקאל יח) כי לא אהפוך במות המת נאם יי אלהים והשיבו וחייו.

כל פקודין דעשה, דהוו עתידין לשריא ברמ"ח אברין דיליה, פלהו מתאבלין עליה. ורזא דמלה, (ישעיה נב) דרכיו ראיתי ואפאהו וגו'. ולאבליו. מאי ולאבליו. אילין רמ"ח אברין, דקא מתאבלין עליה, דאינון דיוקנא עלאה דשריא על רישיה, דבה שריא יהו"ה. דכמה דאית דיוקנא טבא על צדיק, ומנהיג ליה לכל עובדין טבין, לזכאה ליה לעלמא דאתי. כן אית דיוקנא בישא, על רישא דחייביא, לאנהגא לון בעובדין בישין, דירתון גיהנם. ובגין דא אית הכל ואית הכל, אית הכל טב, דאתמר ביה, (דברים ח) פי על כל מוצא פי יי יחיה האדם. ואית הכל ביש, דאתמר ביה (קהלת ב) גם זה הכל ורעות רוח.

ותא חזי בעובדין דבר נש אשתמודע פרצופא, דאיהי עליה, ופרצופא דאנפוי. דא הוא דכתיב, (ישעיה

ממרכבת הקדוש ברוך הוא ושכינתו, או ממרכבת מלאך שר הפנים, או ממרכבה רעה של סמאל, או ממרכבת ארבעה יסודות של העולם. ואין בהם לא היצר הטוב, ולא היצר הרע, אלא כבהמות העולם.

ומשום זה פמה הכלים יש בכני אדם, כל אחד למינו. וסוד הדבר - (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה למינה. ומשום זה, במדה שאדם מודד - בה מודדים לו. ולכל פרוץ יש ממנה עליו.

בא ראה, לששת ימי בראשית, לכל אחד יש את פרוצו של אותה דרגה שמנהיגה אותו, ולא תמצא יום שאין בו טוב. ואף על גב שפיוס השני אין בו טוב, תמצאנו ביום השלישי ומשום זה נאמר בו פעמים פי טוב.

ורבב יום יש גדר מבחון שלא יכנס כל אדם לאותו טוב, כמו חשך שמכסה את האור. שתמצא ביום ראשון אור, ותמצא בו חשך. בכל יום תמצא שמירה, ואותם שומרים הם כמו קוצים לכרם. ויש שומרים אחרים, כמו נחשים ועקרבים ושרפים, ושומרים אותו טוב שלא יכנס לשם מי שאינו ראוי להכנס. ואם לא - כל הרשעים היו נכנסים בסודות התורה.

ומשום זה, מי שהוא רשע ויכנס לדעת סודות התורה, פמה מלאכי חבלה שנקראים חשך ואפלה, נחשים ועקרבים, חיות בר נקראים, ומבלבלים מחשבתו שלא יכנס למקום שאינו שלו.

אבל מי שהוא טוב, כל השומרים הם למרותו, וקטגור נעשה סגור, ויכניסו (אותו) לטוב הגנוז, ויאמרו לו: מורנו, איש זה

הפרת פניהם ענתה כם. בדיוקנא, אשתמודע פרוצופא דחיה דשריא עליה, אם הוא אריה, או שור או נשר, או אדם. מהמרכבה דקודשא בריך הוא ושכינתיה, או מהמרכבה דמלאך שר הפנים, או מהמרכבה בישא דסמאל, או מהמרכבה דארבע יסודין דעלמא. ולית בהון לא היצר טוב, ולא היצר הרע, אלא כבעירין דעלמא. ובגין דא כמה הכלים אית בכני נשא, כל חד למיניה. ורזא דמלה, (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה למינה. ובגין דא, במדה שאדם מודד בה מודדין לו. ובכל פרוצופא אית ממנה עליה.

תא חזי, לשית יומי בראשית, לכל חד אית ליה פרוצופיה, דההוא דרגא דאנהיג ליה, ולא תשכח יום דלית ביה טוב. ואף על גב דביומא תניינא לא אית ביה טוב, ביומא תליתאה תשכח ליה. ובגין דא אתמר ביה תרי זמני טוב.

וכל יומא אית ליה גדר מלבר, דלא ייעול כל בר נש לההוא טוב. פגון חשך דכפי לנהורא. דתשכח ביומא קדמאה אור, ותשכח ביה חושך. בכל יומא תשכח נטירא. ואינון נטירין אינון, פגון קוצים לכרם. ואית נטירין אחרנין, פגון נחשים ועקרבים ושרפים, ונטירין ההוא טוב, דלא ייעול תמן דלאו איהו ראוי למיעל. ואי לאו, כל תייביא הוו עאלין ברזין דאורייתא.

ובגין דא מאן דאיהו חייבא, וייעול למנדע רזין דאורייתא, פמה מלאכי חבלה דאתקריאו חשך ואפלה, נחשים ועקרבים חיות ברא אתקריאו, ומבלבלין מחשבתיה, דלא ייעול לאתר דלאו דיליה.

אבל מאן דאיהו טוב, כל אלין נטירין אינון לממריה, וקטיגור נעשה סגור, וייעולין (ליה) לטוב הגנוז, ויימרוין ליה מרנא, הא בר נש טוב וצדיק ירא שמים, בעי לאעלא קדמך, אמר לנו, (תהלים קיח) פתחו לי שערי הוא טוב וצדיק, ירא שמים, רוצה להכנס לפניך, אמר לנו

(תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבא

כִּם אוֹדָה יְהוָה. אוֹתוֹ טוֹב הַגְּנוּזוּ
יֹאמֶר לָהֶם: פִּתְחוּ לוֹ בְּשַׁעַר זֶה
שֶׁנִּקְרָא אֲהַבָה, אוֹ בְּשַׁעַר זֶה
שֶׁנִּקְרָא תְּשׁוּבָה. כֹּל צְדִיק יִבְנֶה
כְּפִי דְרָגָתוֹ, וְסוּד הַדָּבָר - (ישעיה
כו) פִּתְחוּ שַׁעְרֵימָה וַיִּבֵּא גּוֹי צְדִיק
וְגוֹ'.

כַּעֲת צְרִיף לְחֹזֵר עַל פֶּתַח
הַתְּשׁוּבָה. וְכִי מִכְּפָה מֵינִים הִיא
הַתְּשׁוּבָה שְׁעוֹשִׂים בְּגוֹי אָדָם?
כֹּלֶם טוֹבִים, אָבָל לֹא כֹל הַפְּנִים
שׁוּיִם. יֵשׁ אָדָם שֶׁהוּא רָשָׁע גָּמור
כֹּל יָמָיו, וְהוּא עוֹבֵר עַל כְּפָה
מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, וּמִתְחַרֵּט
וּמוֹדָה עֲלֵיהֶם, וְאַחֵר כִּף לֹא
עוֹשֶׂה לֹא טוֹב וְלֹא רַע - לְזֶה
בְּיָדָיו יִמְחַל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
אָבָל לֹא יִזְכֶּה לַתְּשׁוּבָה עֲלֵיגוֹה.
יֵשׁ אָדָם שֶׁלְּאַחֵר שִׁיבוֹב מִחֻטְאָיו
וּמִתְפַּכֵּר לוֹ, הוּא הוֹלֵךְ בְּדַרְכֵי
מִצְוָה וּמִתְעַסֵּק בְּכֹל כְּחוֹ בִּירְאָה
וְאַהֲבַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - זֶה
זוֹכֵה לַתְּשׁוּבָה תְּחִלְתּוֹהַ שֶׁנִּקְרָאת
ה' וְזוֹ הִיא תְּשׁוּבָה תְּחִלְתּוֹהַ.

וְיֵשׁ אָדָם שֶׁלְּאַחֵר שֶׁהִתְחַרֵּט עַל
חֻטְאָיו וְעָשָׂה תְּשׁוּבָה, וְיִתְעַסֵּק
בַּתּוֹרָה בִּירְאָה וְאַהֲבַת הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא עַל מְנַת לְקַבֵּל
פָּרִס - זֶה זוֹכֵה לְאוֹת ו', וְהוּא בֵּן
י"ה, וְעַל שְׁמוֹ נִקְרָאת בִּינָה, וְזֶה
גוֹרֵם שֶׁתְּשׁוּב ו' לָהּ. וּמִלַּת
הַתְּשׁוּבָה כִּף הִיא, תְּשׁוּב ו' לָהּ.
וְלְעוֹלָם לֹא שׁוֹרָה ה' בְּאִישׁ וְלֹא
ו', לֵלֵא יִרְאֶה וְלֵלֵא אֲהַבָה, שֶׁהֵם
י"ה. יִרְאֶה וְאַהֲבָה נִקְרָאִים
בְּיָדָיו. וּמִשֵּׁם נִתְּנָה הַתּוֹרָה
וְהַמִּצְוָה, שֶׁהֵם בֵּן וּבַת. וּמִשׁוֹם
שִׁישְׁרָאֵל מְקִימִים הַתּוֹרָה
וְהַמִּצְוָה, נִקְרָאוּ בְּנֵי
לְקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב
(דְּבָרִים יב) בְּנֵי אֶתֶם לָהּ אֱלֹהֵיכֶם.
הַנִּסְתָּרָת (דְּבָרִים כט) - יִרְאֶה
וְאַהֲבָה, שֶׁהֵם פִּמְחָ וּבִלְב, בְּחִלְל
מִבְּחוּץ. וְסוּד הַדָּבָר כִּף הוּא וְיָדָיו,

צְדִיק אָבָא כִּם אוֹדָה יְהוָה. הֵהוּא טוֹב הַגְּנוּזוּ יִמָּא לוֹן, פִּתְחוּ
לִיה בְּהַאי תְּרַעָא דְאַתְקְרִי אֲהַבָה, אוֹ בְּהַאי תְּרַעָא דְאִיהִי
תְּשׁוּבָה. כֹּל צְדִיק יִעוֹל כְּפּוּם דְרָגָא דִּילִיה, וְרוּזָא דְמִלָּה
(ישעיה כו) פִּתְחוּ שַׁעְרֵימָה וַיִּבֵּא גּוֹי צְדִיק וְגוֹ'.

כְּעוֹן צְרִיף לְאַהֲדָרָא עַל פֶּתַח הַתְּשׁוּבָה. וְכִי מִכְּפָה מֵינִין
אִיהוּ תְּשׁוּבָה דְעַבְדִּין בְּגוֹי נָשָׂא, כִּלְהוּ טְבִין, אָבָל
לֹא כֹל אִפְיִיא שְׁוִין. אִית בֵּר נִשׁ דְּאִיהוּ רָשָׁע גָּמור כֹּל
יָמָיו, וְאִיהוּ עוֹבֵר עַל כְּפָה פְּקוּדִין דְּלֹא תַעֲשֶׂה, וּמִתְחַרֵּט
וּמוֹדָה עֲלֵיהוּ, וּלְכַתֵּר בֵּן לֹא עַבְד לֹא טַב וְלֹא בִישׁ לְדָא
וְדָאִי יִמְחוּל לִיה קְדוּשָׁא בְּרוּךְ הוּא, אָבָל לֹא דִיזְכָּה
לַתְּשׁוּבָה עֲלֵהָ. אִית בֵּר נִשׁ לְכַתֵּר דִּייתוֹב מִחֻטְאָיו,
וּמִתְפַּכֵּר לִיה, אִיהוּ אֲזִיל בְּדַרְכֵי מִצְוָה, וּמִתְעַסֵּק בְּכֹל כְּחוֹ
בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ דְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא. דָּא זְכִי לַתְּשׁוּבָה
תְּמָאָה, דְאַתְקְרִי ה'. וְדָא אִיהוּ תְּשׁוּבָה תְּמָאָה.

וְאִית בֵּר נִשׁ לְכַתֵּר דְמִתְחַרֵּט מִחֻבּוּי, וַיַּעֲבִיד תְּשׁוּבָה,
וְיִתְעַסֵּק בְּאוֹרֵייתָא בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוֹ דְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ
הוּא, וְלֹא עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרִס. דָּא זְכִי לְאֵת ו', וְאִיהוּ בֵּן
י"ה, וְעַל שְׁמִיה אֲתְקְרִי בִינָה, וְדָא גְרִים דְתְּשׁוּב ו' לְגַבִּי
ה'. וּמִלַּת תְּשׁוּבָה כִּף הִיא, תְּשׁוּב ו' לָהּ.

וְלְעוֹלָם לֹא שְׁרִיא ה' בְּכַר נִשׁ, וְלֹא ו', (דף קכ"ג ע"ב) בְּלֵא
דַחִילוֹ וּבְלֵא רְחִימוֹ, דְאַיִנוּן י"ה, יִרְאֶה וְאַהֲבָה
קְרִינֵן לִיה וְדָאִי. וּמִתְמַן אֲתִיְהִיבוּ הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה דְאַיִנוּן
בֵּן וּבַת. וּבְגִין דִּישְׁרָאֵל מְקִימִין הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה,
אֲתְקְרִיאוּ בְּנֵים לְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב,
(דְּבָרִים יד) בְּנֵים אֶתֶם לִי אֱלֹהֵיכֶם.

הַנִּסְתָּרָת: יִרְאֶה וְאַהֲבָה, דְאַיִנוּן בְּמוּחָא וּלְבָא. בְּחִלְלָא
דְגוּפָא. וּבְרִישָׁא. וְהַנְּגֻלָּת: הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה,
דְאַיִנוּן בְּגוּפָא וּבְרִישָׁא לְכַר. וְרוּזָא דְמִלָּה הִכִּי הוּא וְדָאִי,
דָּאִי בֵּר נִשׁ דַּחִיל לְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, אוֹ רְחִים לִיה, דָּא
לֹא יַדַּע בֵּר נִשׁ אֲתְרָא, בְּגִין דְאִיהוּ מִלָּה דְלֹא אֲתַגְלִיא
אֲלֵא בִינּוּ לְבִין קוּנוּ.

הַגּוּף וּבְרִישָׁא. וְהַנְּגֻלָּת - הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה, שֶׁהֵם בְּגוּף וּבְרִישָׁא
מִבְּחוּץ. וְסוּד הַדָּבָר כִּף הוּא וְיָדָיו,

אבל בר נש דמתעסק באורייתא, ואזיל בפקודין דעשה, דא אתגלגלא לכול בר נש, בגין דקודשא בריה הוא עבד ליה פומא באתגלגלא, לאתעסקא באורייתא, ועינין לאסתכלא בה, ואודנין למשמע בה. ועביד קדשא בריה הוא כבר נש, ידן ורגלין וגופא, למעבד בהון פקודין דעשה.

אם כן חוטמא למאי נפקא מניה. (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים, דא איהי דיוקנא דעל בר נש, דאתמר ביה (בראשית כח) ויחלום והנה סלם. סלם ודאי איהי נשמת חיים, כרסניא לשם יהוה דאיהו היראה והאהבה התורה והמצוה ובה שריא, והאי כרסניא, מנה גזרות כל נשמתין דישראל, ואיהי דיוקנא על רישא דבר נש.

והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו. אליו הבלים דסלקין ונפקין בגופא, בהאי סלם. איהו חד, שביעאה דכלא. ואיהו מצב ארצה, תרין. וראשו מגיע השמימה, תלת. והנה מלאכי אלהים עולים, תרי. ויורדים תרי. אינון לקבל ארבע רוחות והשמים והארץ. ורזא, דמלה (קהלת א) הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל. אינון שבועה, לקבל כורסניא, דאיהו הסלם, והשמים והארץ, וארבע יסודין דעלקא, ואינון שבועה. לקבל שבועה יומי בראשית. אית כל ברין דשמאי, וימא, וארעא. כגון חיות עופות בהמות דגים, וכמה תולדין דתליין מיניה.

ובגין דכלא אתברי בהאי צולמא, דעל כל ישראל דאיהי צדיק, אתמר בהון (בראשית ט) ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים וגו'. ודא ממלל על בני נשא, דאינון מתילין לחיון פרא, ולבעירין, ולעופין, ולנוני ימא. דאית בר נש דמזליה שור, ומזליה אריה, ומזליה נשר, ומזליה אדם.

שאם האדם פוחד מהקדוש ברוך הוא או אוהב אותו - את זה לא יודע אדם אחר, משום שהו דבר שלא התגלה אלא בינו לבין קונו. אבל אדם שמתעסק בתורה ומתעסק במצוות עשה - זה גלוי לכל אדם, כי הקדוש ברוך הוא עשה לו פה בגלוי להתעסק בתורה, ועיניו להסתכל בה, ואזנים לשמע אותה, ועשה הקדוש ברוך הוא נדים ורגלים וגוף לעשות בה מצוות עשה.

אם כך, חטם למה צריך? (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים, זוהי דמות שעל האדם, שנאמר בה (שם כח) ויחלום והנה סלם. סלם ודאי היא נשמת חיים, כפא לשם יהוה, שהוא היראה והאהבה, התורה והמצוה, ובו שורה. וכפא זה, ממנו גזרות כל נשמות ישראל, והיא דמות על ראש האדם.

והנה מלאכי אלהים עלים ויורדים בו - אליו הבלים שעולים ויוצאים בגוף בסלם זה. הוא אחד, שביעי של הכל. והוא מצב ארצה - שנים. וראשו מגיע השמימה - שלשה. והנה מלאכי אלהים עלים - שנים. ויורדים - שנים. אלה כנגד ארבע רוחות והשמים והארץ. וסוד הדבר - (קהלת א) הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל. הם שבועה כנגד הפסא, שהוא הסלם, והשמים והארץ, וארבעה יסודות העולם, והם שבועה כנגד שבועת מי בראשית. יש כל בריות השמים והים והארץ, כמו חיות, עופות, בהמות ודגים, וכמה תולדות שתליות ממנו.

ומשום שהכל נברא בצלם הנה שעל כל ישראל, שהוא צדיק, נאמר בהם (בראשית ט) ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים וגו'. וזה מדבר על בני אדם שמשולים לחיות השדה, לבהמות ולעופות ולדגי הים. שיש אדם שמזלו שור, ומזלו אריה, ומזלו נשר, ומזלו אדם.

וְכָל אֵלֶיךָ לְמַה מִתְפַּחְדִּין מֵהָאֵי דְיוֹקְנָא דְאֵינוֹן מִתְמַן
 אֲתַבְרִיאֵוּ. אֵלֶּא מְשׁוּם דְשֵׁם יְהוָה שְׂרִיא עָלֶיהָ.
 רְזָא דְמַלְאָה, (דְּבָרִים כח) וְרָאוּ כָל עַמֵּי הָאָרֶץ וְגו'. וְכָל מָאן
 דְּפָגִים עוֹבְדוּי, אֲתַפְגִּים דְיוֹקְנֵיהָ. וְשֵׁם יְיָ לֹא שְׂרִיא בְּאֲתַר
 פָּגִים, וּבְהָהוּא פְגִימוֹ שְׂרִיא חֲשֵׁף, בְּגִין פְּגִימוֹ דְסִיחְרָא
 דְשְׂרִיא בֵיה חֲשׂוּכָא. וְהָאֵי כּוּר נָשׁ כְּמָה דְאִיהוּ פָּגִים
 דְיוֹקְנֵיהָ, כִּף אֲתַפְגִּים אִיהוּ לְתַתָּא, אוֹ אֲתַעְבִּיד אֲלֵם, אוֹ
 חֲרֵשׁ, אוֹ סוּמָא, אוֹ חֲגַר. בְּגִין דִּיקְהָא רְשִׁים לְעִילָא וְתַתָּא.
 וְהָהוּא חֲשֵׁף שְׂרִיא בְּפָגִימוֹ דִּילֵיהָ, וּמִיד אֲשַׁתְּמוּדְעָאן
 בֵּיה דְרַגְיָן קַדִּישִׁין, דְאֵינוֹן חִילוּי דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ
 הוּא, וּמִתְרַחֲקִין מְגִיָּה, דְכַבֵּר יַדְעִין דְבַהֲהוּא פְּגִימוֹ לֹא
 שְׂרִיא מְלַכָּא. וּבְגִין דָּא חִילוּי דְמְלַכָּא מִתְרַחֲקִין מְגִיָּה,
 דְחִיילִין דְמְלַכָּא לֹא שְׂרִינֵין, וְלֹא מִתְקַרְבֵין, אֵלֶּא בְּאֲתַר
 דְמְלַכָּא שְׂרִיא, דְכִף אֵינוֹן מִתְנַהֲגִין אֲבַתְרֵיהָ, כְּאַבְרִין בְּתַר
 גּוּפָא.

וּבְהָהוּא אֲתַר דְשְׂרִי הוּא חֲשֵׁף, כְּמָה מְלַאכֵי חַבְלָה,
 דְאֲתַקְרִיאֵוּ נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים, מִתְקַרְבִין לֵיהָ,
 וְיַהֲבִין לֵיהָ כְּמָה נְשִׁיכִין, וְאֵלֶיךָ אֵינוֹן יְסוּרִין. וְאֵי אֵית
 לֵיהָ מְמוֹנָא דְעוֹבְדִין טְבִין דְעַבִּיד, אֲתַמְעֻטוֹן מְגִיָּה. וְאֵיךְ
 אֲתַמְעֻטוֹן מְגִיָּה, אֵלֶּא כָּל זְכוֹת דְנִחִית לֵיהָ מְלַעֲיָלָא, יַהֲיִב
 לֵיהָ לֹא אֵלֶיךָ מְלַאכֵי חַבְלָה, וּבְטַלִין מְגִיָּה יְסוּרִין. וְאֵי לֵית
 לֵיהָ זְכוּ, וְלֹא חוּבָא לְעִילָא, אֵלֶּא כֹּלָא לְתַתָּא, בְּכָל זְכוּ
 דְעַבִּיד נְחִית לֵיהָ מְמוֹנִין, וְאוּמִין דְעַלְמָא מִתְקַרְבִין לֵיהָ,
 לְקַבֵּל מְלַאכֵי חַבְלָה, וְיַהֲיִב לֵין מְמוֹנָא, וְאַשְׁתַּזִּיב מְגִיָּהּ.
 וּבְגִין דָּא הוּוּ יִשְׂרָאֵל מְקַרְבִין לְעֻזְאֹל, לְגַבֵּי הוּא חֲשֵׁף.
 וְשַׁבְעִים פְּרִים, לְקַבֵּל שַׁבְעִים אוּמִין, לְקִימָא קְרָא,
 (משלי כח) אִם רָעַב שׁוֹנְאָף הֶאֱכִילֵהוּ לֶחֶם וְאִם צָמָא הִשְׁקָהוּ
 מֵיִם. וּמִיד דְהִדְרִין בְּתִיבְתָא, אֲתַעְבֵּר הוּא חֲשֵׁף מֵהָהוּא
 פְּגִימוֹ, וְיִשְׁתַּלִּים. וְרְזָא דְמַלְאָה, (שמואל ב' י"ב) גַּם יְיָ הִעֲבִיר
 חֲטָאתְךָ לֹא תָמוּת. וּמִיד אֲתַהֲדֵר בֵּיה שְׁמָא דְיְיָ, וְאַתְרַעֵי

וּבְאִתּוֹן מְקוּם שְׁשׁוּרָה אוֹתוֹ
 חֲשֵׁף, כְּמָה מְלַאכֵי חַבְלָה,
 שְׁנַקְרָאִים נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים,
 מִתְקַרְבִים אֵלֶיךָ, וְנוֹתְנִים לֹא כְּמָה
 נְשִׁיכוֹת, וְאֵלֶּא אוֹתָם יְסוּרִים. וְאִם
 יֵשׁ לֹא מְמוֹן שֶׁל מְעַשִׂים טוֹבִים
 שְׁעֵשֶׂה - יִתְמַעֻטוּ מִמְּנוֹ. וְאֵיךְ
 יִתְמַעֻטוּ מִמְּנוֹ? אֵלֶּא כָּל זְכוֹת
 שִׁיורְדָת לֹא מְלַמְעֵלָה, נוֹתְנִים
 אוֹתָהּ לְאוֹתָם מְלַאכֵי חַבְלָה,
 וּמְבַטְלִים מִמְּנוֹ יְסוּרִים. וְאִם אֵין
 לֹא זְכוֹת וְלֹא חוּבָה לְמַעֲלָה, אֵלֶּא
 הַכֹּל לְמַטָּה - בְּכָל זְכוֹת שְׁעוּשָׁה,
 יוֹרֵד לֹא מְמוֹנוֹת, וְאִמּוֹת הַעוֹלָם
 מִתְקַרְבִים אֵלֶיךָ כִּנְגֵד מְלַאכֵי
 הַחַבְלָה, וְנוֹתְן לֶחֶם מְמוֹן וְנִצָּל
 מֵהֶם.

וּשְׁבַעִים פְּרִים כִּנְגֵד שַׁבְעִים אִמּוֹת,
 צָמָא הִשְׁקָהוּ מֵיִם. וּמִיד שְׁחִוְרִים
 - (שמואל-ב' י"ב) גַּם ה' הִעֲבִיר חֲטָאתְךָ

וּמְשׁוּם זֶה הָיוּ יִשְׂרָאֵל מְקַרְבִים לְעֻזְאֹל אֲצֵל אוֹתוֹ חֲשֵׁף.
 לְקִים הַפְסוּק (משלי כח) אִם רָעַב שׁוֹנְאָף הֶאֱכִילֵהוּ לֶחֶם וְאִם
 בְּתַשׁוּבָה, עוֹבֵר אוֹתוֹ חֲשֵׁף מֵאוֹתוֹ פָּגִים וְנִשְׁלָם. וְסוּד הַדְּבָר

(ג"א ותרפ"ב) ביה, מאנון נשיכין דיסורין, הדא הוא דכתיב, (ישעיהו ו) ושב ורפא לו. ומנין דאתהדר קדשא ברין הוא מנד דהדר בתיובתא ואשתלים ההוא פגימו. הדא הוא דכתיב, (מלאכי ג) שובו אלי ואשובה אליכם.

ודא איהו בתשובה גמורה, דגרים לאהדרא בינה דאיהו יה"ו, לגבי ה' דאיהו מלכות. דאזלא מנדדא מן (דף קכ"ד ט"ו) קנהא, דאיהו ההיא דיוקנא, דמתקטרין בה פל פקודין. ובה מתקטרין עשר ספירן. פד פר נש עבד פקודא חדא ולא יתיר, ועביד לה בדחילו ורחימו דקודשא ברין הוא. בגינה שריין עליה עשר ספירן. וכל מאן דקיים פקודא חד פדקא יאות, כאלו מקיים רמ"ח פקודין דעשה, דלית פקודא דלאו איהו כלילא מפלהו רמ"ח. (ע"כ רעיא מהימנא).

איש איש כי תשטה אשתו וגו'. (במדבר ה) מאי האי לגבי האי. אלא כמה דכתיב, (במדבר ה) למעול מעל בני. רבי אלעזר אמר, איש איש, מאי איש איש, דהא בחד סגי, אלא הא אוקמוה, אבל איש איש, משמע איש דאיהו איש, וקיים קרא דכתיב, (משלי ה) שתה מים מבורך וגו'. כדן הוא איש בעלמא, איש לגבי אתתיה. ומעלה בו מעל, הא בחד סגי, אמאי תרי. אלא חד לעילא וחד לתתא. חד לפנסת ישראל, וחד לבעלה. בגין כן והביא האי אשתו.

אמאי אל הפהן. רזא דמלה, בגין דכהנא שושבינא איהו דמטרוניתא. הכא אית לאסתפלא, הא כתיב (ויקרא א) ושחט את פן הבקר, ושחט אחרא, ולא כהנא, דכהנא אסיר ליה בדינא, בגין דלא יפגים ההוא אתר דאחיד ביה, ואת אמרת, והביא האי אשתו

ושחט אחר ולא הפהן, שהפהן אסור לו כדן בשביל שלא יפגם אותו מקום שהוא אחוז בו, ואתה אמרת והביא האי אשתו אל הפהן, לדון דינה? אלא ודאי כהן לזה ראוי, משום שהוא שושבין המלכה, וכל גשות העולם מתברכות (באחות) בכנסת ישראל, ועל זה האשה

לא תמות. ומיד חוזר בו שם ה' ומתרגמה (ומתפא) בו מאותן נשיכות של היסורים, זהו שכתוב (ישעיהו ו) ושב ורפא לו. ומנין שחוזר הקדוש ברוך הוא מיד כשחזר בתשובה ונשלם אותו הפגם? זהו שכתוב (מלאכי ג) שובו אלי ואשובה אליכם.

וזוהי תשובה גמורה שגורמת להחזיר בינה, שהיא יה"ו, לגבי ה' שהיא מלכות. שהולכת ונודדת מקנה, שהיא אותה דמות שנקשרות בה כל המצוות, ובה נקשרות עשר ספירות. כשאדם עושה מצוה אחת ולא יותר, ועושה אותה ביראה ואהבת הקדוש ברוך הוא, בגללה שורות עליו עשר ספירות. וכל מי שקיים מצוה אחת כראוי, כאלו מקיים רמ"ח מצוות עשה, שאין מצוה שאינה כלולה מכל הרמ"ח. (עד כאן רעיא מהימנא).

איש איש כי תשטה אשתו וגו'. מה זה לגבי זה. אלא כמו שכתוב, למעל מעל בה. רבי אלעזר אמר, איש איש, מה זה איש איש, שהרי באחד מספיק? אלא הרי פרשה, אבל איש איש, משמע איש שהוא איש, וקיים פסוק שכתוב (משלי ה) שתה מים מבורך וגו', אז הוא איש בעולם, איש לגבי אשתו. ומעלה בו מעל, הרי באחד מספיק, למה שנים? אלא אחד למעלה ואחד למטה, אחד לכנסת ישראל לאחד לבעלה. בגלל זה, והביא האי אשתו.

למה אל הפהן? סוד הדבר - משום שהכהן הוא שושבין המלכה. כן יש להסתפל, הרי כתוב (ויקרא א) ושחט את פן הבקר, למה אל הפהן? אלא ודאי כהן לזה ראוי, משום שהוא שושבין המלכה, וכל גשות העולם מתברכות (באחות) בכנסת ישראל, ועל זה האשה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחּוּם וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלותא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זוה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה **מקובלני ממרן החזון איש זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזוה"ק, וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכל"ק.** ואמרתי לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.
בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

.Sunday Parshas Vayeshev, Elad

“To the Admor shlita, author of “Erkah shel Sha’ah I was shocked to hear that in a “Chareidi” newspaper it was written in the name of **Maran Hagaon Rav Chaim Kanievsky** shlita that bachurim should not learn the Zohar Hakodesh, chas v’shalom. I went to Rav Kanievsky shlita and asked him if it was true. He replied as follows: many things are said over in my name. Why are you so alarmed? Chas v’shalom that I should say that. On the contrary **I heard from the Chazon Ish that there is no more inspirational mussar sefer than the Zohar** Hakodesh, and it is a holy obligation for bnei Torah to learn it. I am writing this to the Admor to strengthen his hands. With Torah blessings

.A.Y.S Bugnim

.Rav in Elad